

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. София, 03.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 02.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7665** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Д. срещу ревизионен акт № 1100736/13.05.2011 г., издаден от М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден в оспорената част с решение № 1240/22.07.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на отказано право на данъчен кредит в общ размер на 62 926,10 лв. и лихви за забава в размер на 7 315,12 лв. Твърди се, че в хода на ревизионното производство са допуснати множество нарушения на регламентираните в ДОПК процедури по извършване на насрещните проверки – на част от доставчиците не са извършени насрещни проверки, нарушени са изискванията за съдържание на протоколите по чл. 50 от ДОПК, не е извършено редовно връчване на исканията за предоставяне на документи в разрез с чл. 32 от ДОПК. Изложени са подробни аргументи по отношение на доставките от отделните доставчици, като е посочено, че от представените в хода на ревизията доказателства се установява по категоричен начин реалността на доставките. Твърди се, че органите по приходите не са обсъдили и не са съобразили събраните в хода на ревизията доказателства. Искане се от съда да отмени ревизионния акт. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. А., която поддържа жалбата по съображения изложени в съдебно заседание и в

писмени бележки, представени по делото. Претендира присъждане на разносните по делото в полза на жалбоподателя.

Ответната страна – директорът на дирекция "ОУИ" – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да потвърди оспорения РА и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата срещу ревизионния акт.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1008427/07.10.2010 г., изменена със ЗВР № 1100736/18.01.2011 г., издадени от Е. А. В. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 21.10.2008 г. до 31.08.2010 г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-6/05.01.2010 г. на директора на ТД на НАП - С.. Извършването на ревизията е възложено на М. В. - гл. инспектор по приходите - ръководител екип и П. Р. - инспектор по приходите, при ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1100736/07.03.2011 г., връчен на 15.03.2011 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК дружеството е подало писмено възражение срещу издадения РД.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № 1100736/13.05.2011 г., издаден от М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен със заповед за определяне на компетентен орган № К 1100736/07.03.2011 г. на органа, възложил ревизията. Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с РА са установени задължения в общ размер на 70 241,22 лв., в т. ч. ДДС в размер на 62 926,10 лв. и лихви за забава в размер на 7 315,12 лв. На основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, поради недоказано реално изпълнение на процесните доставки по см. на чл.9/чл. 6 от ЗДДС и настъпило данъчно събитие по чл. 25 от ЗДДС, с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от следните доставчици:

За данъчни периоди м. 11 и м. 12. 2009 г. и м. 01, м.02 и м.03.2010 г. е отказано е правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 26 033,33 лв. по фактури, издадени на жалбоподателя от [фирма], както следва: № 1025/22.11.2009 г.; № 1085/02.03.2010 г.; № 1051/17.12.2009 г.; № 1058/04.01.2010 г.; № 1072/01.02.2010 г., всичките с предмет ремонт и монтаж на устройства. По реда на чл. 32 от ДОПК на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ № 19-53-02-2537/04.11.2010 г., но в предоставения срок не са представени изискваните доказателства. При проверка в информационния масив на ТД на НАП – С. органите по приходите са констатирали, че за периодите на издаване на фактурите в дружеството са работили три лица. Прието е, че дружеството няма необходимата кадрова обезпеченост за извършване на доставките. Установено е, че фактурите са включени в дневника за продажби и в СД по ЗДДС на [фирма] за съответните периоди. Поради непредставяне на изискваните документи от [фирма], органите по приходите са приели, че не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, както и дали е налице данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, поради което не е налице основание за

издаване на фактурите по смисъла на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС и за начисляване на данъка по чл. 86 от ЗДДС.

За данъчен период м. 10.2009 г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 500 лв. по фактура № 84/30.10.2009 г., издадена на жалбоподателя от [фирма], с предмет строителни материали. По реда на чл. 32 от ДОПК на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ № 19-53-02-2570/05.11.2010 г., но в предоставения срок не са представени изисканите доказателства. При проверка в информационния масив на ТД на НАП – С. органите по приходите са констатирали, че в периода на издаване на фактурата в дружеството не е имало наети по трудово правоотношение лица. Прието е, че дружеството няма необходимата кадрова обезпеченост за извършване на доставките. Установено е, че фактурата е включена в дневника за продажби и в СД по ЗДДС на [фирма]. Поради непредставяне на изисканите документи от [фирма], органите по приходите са приели, че не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, както и дали е налице данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, поради което не е налице основание за издаване на фактурите по смисъла на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС и за начисляване на данъка по чл. 86 от ЗДДС.

За данъчен период м.04.2010 г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 600 лв. по фактура № 37/01.04.2010 г., издадена на жалбоподателя от [фирма], с предмет ремонт и монтаж устройства. На 29.11.2010 г. на представител на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ № 19-53-02-2530/04.11.2010 г., но в предоставения срок не са представени изисканите доказателства. При проверка в информационния масив на ТД на НАП – С. е установено, че фактурата е включена в Дневника за продажби и в СД по ЗДДС на [фирма]. Органите по приходите са констатирали, че в периода на издаване на фактурата в дружеството не е имало наети по трудово правоотношение лица. Прието е, че дружеството няма необходимата кадрова обезпеченост за изпълнение на доставката. Ревизиращият екип е приел, че не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, както и дали е налице данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, поради което не е налице основание за издаване на фактурите по смисъла на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС и за начисляване на данъка по чл. 86 от ЗДДС.

За данъчни периоди м.08, м.09 и м. 10. 2009 г. е отказано е правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 10 000 лв. по фактури № 100...176/14.08.2009 г.; № 100...186/05.09.2009 г.; № 100...202/09.10.2009 г., издадени от [фирма], с предмет „ремонт и монтаж на устройства”. По реда на чл. 32 от ДОПК на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ № 19-53-02-38/04.01.2011 г. От дружеството са представени част от изисканите документи – договор от 26.06.2009 г., сключен с [фирма]; протокол за обучение на монтажници, копия на фактурите, заедно с приложени фискални бонове и протоколи за извършени монтажни дейности; извлечения от счетоводни регистри. Въз основа на проверка в информационния масив на ТД на НАП – С. органите по приходите са констатирали, че фактурите са включени в Дневника за продажби и в СД по ЗДДС на [фирма] за съответните периоди. Констатирано е, че през процесните периоди дружеството е регистрирало трудови договори със седем лица. От ревизиращия екип е прието, че доставчикът няма необходимата кадрова обезпеченост за извършване на доставките. С РА е прието, че не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, както и дали е налице данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, поради което не е налице основание

за издаване на фактурите по смисъла на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС и за начисляване на данъка по чл. 86 от ЗДДС.

За данъчни периоди м.05 – м. 08.2010 г. на жалбоподателя е отказано е правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 21 923,34 лв. по фактури № 10377/12.05.2010 г.; № 10398/10.06.2010 г.; № 10493/08.07.2010 г., № 10581/02.08.2010 г., издадени от [фирма], с предмет „ремонт и монтаж устройства”. На 24.01.2011 г. на упълномощен представител на доставчика е връчено ИПДПОЗЛ № 02-24-20-2/06.01.2011 г. С писмо от 31.01.2011г. от дружеството са представени част от изискваните документи – копия на процесните фактури, както и фактури, издадени от поддоставчици заедно с приложени фискални бонове и протоколи за извършени монтажни дейности; извлечения от счетоводни регистри. С РА е прието, че не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, както и дали е налице данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, поради което не е налице основание за издаване на фактурите по смисъла на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС и за начисляване на данъка по чл. 86 от ЗДДС.

Ревизионният акт е връчен на управителя на ревизираното дружество на 19.05.2011 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град на 01.06.2011 г. В срока за произнасяне по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, с решение № 1240/22.07.2011 г. директорът на дирекция „ОУИ” – С. е потвърдил ревизионния акт в оспорената част.

По делото са приети писмените доказателства, представени от жалбоподателя и с административната преписка. Приети са и представените от трето неучастващо в производството лице – ТД на НАП С. ревизионни актове, ведно с приложенията към тях, издадени на доставчиците на жалбоподателя, както следва: РА № 20001010680/16.03.2011 г. (л. 360 от делото), издаден на [фирма], който обхваща периода на издаване на процесните фактури, с изключение на фактура № 10581/02.08.2010 г. Установява се, че ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, а с РА е прието, че ревизираното лице не разплага с кадрови и технически потенциал, поради което по издадените от същото фактури не може да се докаже по категоричен начин реалността на извършените доставки по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС; представена е и справка за актуалните трудови договори към 23.04.2012 г., от която се установява, че на 02.06.2010 г. , дружеството е сключило трудови договори с 13 работника, които към датата на издаване на справката не са прекратени; РА № [ЕГН]/08.09.2011 г., издаден на [фирма], обхващащ периода на издаване на процесните фактури, с който на основание чл. 122, ал. 4 ДОПК е определена данъчна основа на извършените от дружеството доставки в размер на 0,00 лева; РА № [ЕГН]/29.04.2011 г., издаден на [фирма], обхващащ периода на издаване на процесните фактури, с който е прието, че декларираните от дружеството доставки не са реално изпълнени, не е възникнало данъчно събитие и фактурите са издадени и данъкът е начислен без основание; справка за трудови договори, декларирани от [фирма]; РА №[ЕИК]/08.02.2011 г., издаден на [фирма] обхващащ периода на издаване на процесните фактури, с който е прието, че декларираните от дружеството доставки не са реално изпълнени, не е възникнало данъчно събитие, фактурите са издадени и данъкът е начислен без основание.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение до допуснатата съдебно- счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице М. Н.. Вещото лице е констатирало, че доставките по процесните фактури са отразени в счетоводството на

жалбоподателя, разплащането е в брой. Въз основа на представените по делото доказателства – извлечения от счетоводни регистри на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], вещото лице е констатирало, че отразеният във фактурите данък е отразен по кредита на сметка 4532 „начислен ДДС от продажби” и като задължение към бюджета.

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 21.03.2011 г., е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1100736/07.03.2011 г., издадена от органа, възложил ревизията, М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определена за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

Г. С РА е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], както следва: № 1025/22.11.2009 г.; № 1085/02.03.2010 г.; № 1051/17.12.2009 г.; № 1058/04.01.2010 г.; № 1072/01.02.2010 г., всичките с предмет ремонт и монтаж на устройства.

Както в спорния ревизионен акт, така и в ревизионния доклад органите по приходите не са описали и обсъдили, представените от жалбоподателя в хода на ревизията писмени доказателства във връзка с изпълнението на процесните доставки.

В хода на ревизията е представен договор от 24.09.2009 г. (л. 161 от делото), сключен между оспорващия и [фирма], съгласно който последният се е задължил да извършва от името на [фирма] следните действия: да оферира Г. (джи пи ес) пакети, да извършва монтаж, гаранционно и извънгаранционно обслужване на Г. устройства. Съгласно договора доставчикът е приел да извършва монтаж и техническо обслужване на Г. мобилни устройства, собственост на трети лица, да приема от името и за сметка на Д. Пи Ес заявки за монтаж на Г. пакети, да осигури за своя сметка персонал, офис и сервизно оборудване, технически, комуникационни и др. средства, необходими за осъществяване на задълженията по договора. Към договора е налице приложение „Възнаграждения на партньора, изплащани от [фирма]”.

Представени са от жалбоподателя и преписи от фактурите, издадени от [фирма], към които са приложени протоколи за извършени montaje от представители на доставчика. В представените протоколи са описани: обекта, на който е извършен монтаж и/или ремонт, модел и регистрационен номер (за автомобили), вида на извършената дейност и датата, модел на устройството. Установява се, че стойността на извършените дейности по протоколите съответства на стойността на фактурата, към която са приложени.

Представените от ревизираното лице доказателства, в т.ч. и извлечения от счетоводни регистри на [фирма] – главна книга, не са обсъдени както от ревизиращите органи в РА, така и от ответника - в постановеното потвърдително решение, а тяхното съдържание не е оспорено и в настоящото съдебно производство.

Съгласно заключението на вещото лице, което съдът кредитира като неоспорено от ответника и съответстващо на приетите по делото писмени доказателства, издадените фактури са отразени като приход от клиенти по дебита на сметка 411 „клиенти” и кредита на сметка 703 „приходи от продажби на услуги”, а данъкът е отразен по кредита на сметка 4532 „начислен ДДС от продажби” и като задължение към бюджета.

Между страните не се спори, че за периодите на издаване на процесните фактури в дружеството-доставчик са работили три лица. Представен е протокол за обучение на монтажници – персонал на [фирма], съгласно който обучението е извършено от И. Д. – управител на [фирма].

С оглед установените факти въз основа на гореописаните доказателства, настоящият съдебен състав приема за незаконосъобразен изводът на органите по приходите за липса на реално извършени услуги по договора от 24.09.2009 г., отразени в процесните фактури. От представените по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че договорените между страните услуги по монтаж и ремонт на устройства са реално изпълнени. Това се установява от представените по делото протоколи, не оспорени от ответника, в които подробно са описани видовете извършени услуги, обектите и датите, на които са изпълнени. Същевременно, съгласно заключението на вещото лице процесните доставки са отразени в счетоводството на доставчика.

Както бе посочено по-горе, по отношение на тези доставки, както в ревизионния акт, така и в приложения РД, не са изложени конкретните фактически основания, поради които е прието, че не е налице реална доставка и не е настъпило данъчно събитие, като не са обсъдени доказателствата, представени от оспорващия.

С Решение на С. от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 е дадено задължително тълкуване на чл. 167, чл. 168, буква „а”, чл. 178, б. „а”, чл. 220, т. 1 и чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС. Съгласно т. 2 от диспозитива на цитираното решение, разпоредбите на чл. 167, чл. 168, буква „а”, чл. 178, б. „а”, чл. 220, т. 1 и чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвет от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това, че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това, че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател. В разглеждания случай, жалбоподателят е представил доказателства, обосноваващи извод за реалност на доставките по процесните

фактури. Ангажирани са доказателства, че доставчикът е имал наети по трудов договор три лица за процесните периоди, но не са налице данни за конкретните работници, които са реализирали услугите. Съдът намира, че не следва да се вменява в тежест на жалбоподателя да ангажира доказателства за кадрова и техническа обезпеченост на прекия доставчик, а така също и за обстоятелството от кои лица реално са изпълнени услугите.

Представеният по делото ревизионен акт, издаден на [фирма] и обхващащ периодите на издаване на процесните фактури, не представлява категорично доказателство за нереалност на фактурираните доставки. В РА не се съдържа изрична констатация за нереалност на конкретните доставки за [фирма], поради което същият не представлява самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит с последващ РА, издаден на получателя.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав, намира, че с РА незаконосъобразно е отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. В случая са представени доказателства за реално изпълнение на доставките на услуги по смисъла на чл. 9 ЗДДС и са налице условията за упражняване правото на данъчен кредит по чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

II. С РА е отказано право на данъчен кредит по фактура № 37/01.04.2010 г., издадена от [фирма], с предмет ремонт и монтаж устройства.

В хода на ревизията е представен договор от 30.02.2010 г. (л. 262 от делото), сключен между оспорващия и [фирма], съгласно който последният се е задължил да извършва от името на [фирма] следните действия: да оферира Г. (джи пи ес) пакети, да извършва монтаж, гаранционно и извънгаранционно обслужване на Г. устройства. Съгласно договора доставчикът е приел да извършва монтаж и техническо обслужване на Г. мобилни устройства, собственост на трети лица, да приема от името и за сметка на Д. Пи Ес заявки за монтаж на Г. пакети, да осигури за своя сметка персонал, офис и сервизно оборудване, технически, комуникационни и др. средства, необходими за осъществяване на задълженията по договора. Към договора е налице приложение „Възнаграждения на партньора, изплащани от [фирма]”.

Представен е от жалбоподателя препис от фактурата, издадена от [фирма] и 2 бр. протоколи за извършени montaje и ремонти от представители на доставчика. В представените протоколи са описани обекта, на който е извършен монтаж и/или ремонт, модел и регистрационен номер (за автомобили), вида на извършената дейност и датата, модел на устройството. Установява се, че стойността на извършените дейности по протоколите съответства на стойността на фактурата, към която са приложени.

Представени са и 2 броя декларации от В. Димитров - управител на [фирма], в които е декларирано, че дружеството извършва множество услуги, вкл. montaje и демонтажи, свързани с дейността на [фирма], стойността на доставките включва единствено труд, а всички материали са предоставени от клиентите. В. Димитров е декларирал, че в качеството му на управител на [фирма] за периода от 01.03.2010 г. до 31.03.2010 г. е осъществявал дейност с личен труд.

Представените от ревизираното лице доказателства, в т.ч. и извлечения от счетоводни регистри и представените декларации от управителя на [фирма], не са обсъдени както от ревизиращите органи в РА, така и от ответника в

постановеното потвърдително решение, а тяхното съдържание не е оспорено и в настоящото съдебно производство.

Съгласно заключението на вещото лице, което съдът кредитира като неоспорено от ответника и съответстващо на приетите по делото писмени доказателства, че издадената фактура е отразена като приход от клиенти по дебита, а данъкът е отразен по кредита на сметка 4532 „начислен ДДС от продажби” и като задължение към бюджета. Разплащането е отразено в брой по данни от главна книга и сметка 501 „каса”.

С оглед установените факти въз основа на гореописаните доказателства, настоящият съдебен състав приема за незаконосъобразен изводът на органите по приходите за липса на реално извършени услуги от [фирма]. От представените по делото доказателства се установява, че договорените между жалбоподателя и доставчика услуги по монтаж и ремонт на устройства са реално изпълнени. Това се установява от представените по делото протоколи, не оспорени от ответника, в които подробно са описани видовете извършени услуги, обектите и датите, на които са изпълнени. Същевременно, съгласно заключението на вещото лице процесните доставки са отразени в счетоводството на доставчика. Управителят на дружеството-доставчик е декларирал, че в процесния период е осъществявал дейност с личен труд. Така представените доказателства, неоспорени от ответната страна, обосновават извод за реално изпълнение на доставките на услуги по смисъла на чл. 9 ЗДДС и за изпълнение на условията за упражняване правото на данъчен кредит по чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

III. По изложените по-горе мотиви, настоящият съдебен състав приема, че с РА незаконосъобразно е отказано право на данъчен кредит и по фактури № 100...176/14.08.2009 г.; № 100...186/05.09.2009 г.; № 100...202/09.10.2009 г., издадени от [фирма] и фактури № 10377/12.05.2010 г.; № 10398/10.06.2010 г.; № 10493/08.07.2010 г., № 10581/02.08.2010 г., издадени от [фирма], с предмет „ремонт и монтаж на устройства”.

В хода на ревизията, в отговор на връчените ИПДПОЗЛ и двете дружества – доставчици са представили част от изисканите им документи във връзка с доставките на [фирма], а именно:

От [фирма] са представени: договор от 26.06.2009 г., сключен с [фирма]; протокол за обучение на монтажници, копия на фактурите, заедно с приложени фискални бонове и протоколи за извършени монтажни дейности; извлечения от счетоводни регистри. Въз основа на проверка в информационния масив на ТД на НАП – С. органите по приходите са констатирани, че фактурите са включени в Дневника за продажби и в СД по ЗДДС на [фирма] за съответните периоди. Констатирано е, че през процесните периоди дружеството е регистрирало трудови договори със седем лица. Така представените доказателства, копия от които са представени и от оспорващия с възражението срещу РД, не са обсъдени от ревизиращия екип както в РД, така и в РА. Органите по приходите единствено са приели, че доставчикът няма необходимата кадрова обезпеченост за извършване на доставките и не може да бъде установено наличието на доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, като тези изводи не са мотивирани с конкретни фактически основания.

Констатирано е от вещото лице Н., въз основа на представените по делото извлечения от счетоводни регистри на [фирма], че издадените фактури са отразени като приход от клиенти по дебита на сметка 411 „клиенти” и кредита на сметка 703 „приходи от продажби на услуги”, а данъкът е отразен по кредита на сметка 4532 „начислен ДДС от продажби” и като задължение към бюджета.

В разглеждания случай, както жалбоподателят, така и прекият доставчик са представили изисканите им от органите по приходите доказателства, обосноваващи извод за реалност на процесната доставка, а именно – ремонтни и монтажни услуги на Г. устройства на клиенти на жалбоподателя. Установява се, също че за периода на осъществяване на услугите доставчикът е имал наети лица по трудово правоотношение, от които четирима строителни работници и трима технически организатори. Поради това, изводът на ревизиращите органи за липса на кадрова обезпеченост на доставчика се явява необоснован.

В хода на ревизията от прокия доставчик [фирма] са представени част от изисканите документи – копия на процесните фактури, заедно с приложени фискални бонове и протоколи за извършени монтажни дейности; извлечения от счетоводни регистри. Представени са и фактури, издадени от поддоставчици – № 3002/23.04.2010 г., № 3008/26.04.2010 г. и 3108/28.05.2010 г., издадени от [фирма], № 20...94/04.07.2010 г. и 20...46/02.06.2010 г., издадени от [фирма], № 7/09.08.2010 г., издадена от [фирма].

Доказателства за реално изпълнение са представени и от [фирма] – договори за възлагане на дейности, сключени на 01.04.2010 г. и на 01.06.2010 г. и протоколи за извършени дейности – ремонти и montaje, съответно за м. 03 и м.04.2010 г., за м. 05 и м.06.2010 г., в които са описани обекта, на който е извършен монтаж и/или ремонт, модел и регистрационен номер (за автомобили), вида на извършената дейност и датата, модел на устройството. Установява се, че стойността на извършените дейности по протоколите съответства на стойността на фактурите, към които са приложени.

Съгласно заключението на вещото лице, фактурите са отразени като приход от клиенти по сметка 703, а данъкът е отразен по кредита на сметка 4532 „начислен ДДС от продажби” и като задължение към бюджета. Разплащането е отразено в брой по данни от главна книга и сметка 500 „каса”.

Приложените по делото РА, издадени на [фирма] и [фирма], обхващащи периодите на издаване на процесните фактури, не представляват категорично доказателство за липса на реално изпълнение на фактурираните доставки. В РА не се съдържа изрична констатация за нереалност на конкретните доставки за [фирма], поради което същите не представляват самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит с последващия РА, издаден на получателя.

С оглед установените факти въз основа на гореописаните доказателства, настоящият съдебен състав приема за незаконосъобразен изводът на органите по приходите за липса на реално извършени услуги, отразени във фактурите, издадени от [фирма] и [фирма]. От представените по делото протоколи за извършени дейности по ремонт и монтаж на доказателства, които не са оспорени от ответника и в които подробно са описани видовете

извършени услуги, обектите и датите, на които са изпълнени, се установява, че договорените между страните услуги по монтаж и ремонт на устройства са реално изпълнени. Същевременно, съгласно заключението на вещото лице процесните доставки са отразени в счетоводствата на доставчиците. Поради това, настоящият съдебен състав намира, че с РА незаконосъобразно е отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма] и в тази част следва да бъде отменен.

IV. С РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 500 лв. по фактура № 84/30.10.2009 г., издадена на жалбоподателя от [фирма], с предмет строителни материали.

В хода на ревизията от ревизираното лице са представени копия от процесните фактури. Не са ангажирани каквито и да е доказателства за реалното предаване на стоките, доказателства за наличие на облигационна връзка между жалбоподателя и доставчика – не са представени приемно-предавателни протоколи, договори за продажби, стокови разписки, доказателства за транспортиране и заприходяване на стоките. По делото не е изяснено за какво са използвани тези строителни материали, използвани ли са за дейността на дружеството или за извършване на облагаеми доставки. Въпреки, че е представено копие от фактурата и доказателства за счетоводното ѝ отразяване при доставчика, не може да се приеме, че е доказано по несъмнен начин изпълнението на доставката. Реалността на доставката на стока следва да се докаже чрез изследване на прехвърлянето на правото на собственост, като основен елемент от легалната дефиниция на чл. 6 от ЗДДС за доставка на стока. В случая липсват каквито и да е доказателства за заприходяване на стоки от рода на процесите в счетоводството на прекия доставчик, доказателства за транспорт на стоките, за предаването, респ. за приеането им от купувача. Не е доказано и наличие на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 ЗДДС, доколкото липсват доказателства за прехвърляне собствеността върху стоки от рода на процесните именно от прекия доставчик на жалбоподателя. Поради това, с РА законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по фактура № 84/30.10.2009 г., издадена от [фирма].

Предвид гореизложеното, ревизионният акт, в частта, с която е отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] следва да бъде отменен. В останалата част, с която е отказано правото на данъчен кредит по фактура № 84/30.10.2009 г., издадена от [фирма] РА се явява законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, такива следва да се присъдят съобразно изхода на делото. Жалбоподателят е направил разноски по делото в общ размер на 7 575 лева, от които 25 лв. – платена държавна такса, 350 лв. платено възнаграждение за вещо лице по изслушана съдебно-счетоводна експертиза, 7 200 лв. - платено адвокатско възнаграждение, видно от договор за правна защита и съдействие от 26.10.2011 г., фактура № 16/01.11.2011 г. и извлечение от банкова сметка. Съобразно изхода на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати

на жалбоподателя разноски в размер на 7 512,67 лева.

Предвид изхода на делото и заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на директора на дирекция "ОУИ" сума в размер на 100 (сто) лева, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № 1100736/13.05.2011 г., издаден от М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., *в частта* потвърдена с решение № 1240/22.07.2011 г. на директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място], с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит за ревизираните периоди по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № 1100736/13.05.2011 г., издаден от М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1240/22.07.2011 г. на директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място], *в останалата част*.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място] да изплати от бюджета си на жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в общ размер на 7 512,67 лева (седем хиляди петстотин и дванадесет лв. и шестдесет и седем ст.).

ОСЪЖДА жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ответника - директора на дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" – [населено място] юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева. Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: